

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2023r.

sprawy **T. M.**

skazanego za czyn z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 17 stycznia 2023r., sygn. akt V Ka 2007/22,

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku

z dnia 1 sierpnia 2022r., sygn. akt II K 1234/21

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Z obszernej, choć mało czytelnej treści części wstępnej kasacji wynika, że obrońca skazanego skonstruował w istocie dwa zarzuty, dotyczące naruszenia przez Sąd Odwoławczy przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. art. 458 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art.

192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. oraz art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. a *contrario* k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k. w zw. art. 453 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k.

Pierwsze z naruszeń miało polegać na dokonaniu przez Sąd Okręgowy nieprawidłowej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutów stawianych w apelacji, drugi natomiast na nieuzasadnionym oddaleniu wniosków dowodowych przedstawionych w postępowaniu apelacyjnym.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów kasacji należy wskazać przede wszystkim, że apelacja obrońcy obejmowała jedynie cztery zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 7 k.p.k. Do zarzutów tych, jak wynika z analizy uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego, Sąd ten odniósł się w sposób rzetelny i wyczerpujący. Wskazał on, z jakich przyczyn ocena materiału dowodowego w sprawie, dokonana przez Sąd I instancji, uznana została za prawidłową i dlatego argumentacja obrońcy nie zyskała jego aprobaty. Sąd nie poprzestał przy tym wyłącznie na zaakceptowaniu stanowiska Sądu *meriti*, ale zweryfikował jego prawidłowość przez pryzmat postawionych w środku odwoławczym zarzutów.

Tym samym nie sposób zgodzić się z twierdzeniami obrony, jakoby Sąd Odwoławczy dopuścił się naruszenia art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., tym bardziej zaś, by dopuścił się uchybienia w, przestrzeni art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k., skoro zarzutów apelacyjnych o podobnej treści nie sformułowano, a tym samym Sąd II instancji nie był zobowiązany do dokonywania kontroli instancyjnej w tym zakresie (wszak stosownie do treści art. 433 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3 k.p.k., a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.).

Jednocześnie zauważenia wymaga, że w kasacji nie postawiono zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 440 k.p.k., polegającego na tym, że nie dostrzegł on określonych, rażących uchybień z urzędu, co skutkowało tym, że utrzymanie orzeczenia Sądu I instancji w mocy było rażąco niesprawiedliwe. Sąd Najwyższy nie jest natomiast uprawniony do rozpoznania sprawy we wskazanym zakresie, bowiem stosownie do treści art. 536 k.p.k. jest związany granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym może rozpoznać kasację wyłącznie w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. i art. 455 k.p.k.

Przechodząc do drugiego z zarzutów kasacyjnych dostrzec należy na wstępie, że w toku postępowania międzyinstancyjnego skazany złożył wyłącznie jeden wniosek dowodowy (k. 370) o zwrócenie się do Komisariatu Policji nr [...] przy ul. B. o nadesłanie dokumentacji, która miała wykazać jego niewinność „z uwagi na to, iż pokrzywdzony jest chory psychicznie oraz jest niereformowalny i niegodny zaufania co do zgłoszonego przestępstwa”. Do tak sformułowanego wniosku Sąd Okręgowy odniósł się w toku rozprawy apelacyjnej w dniu 17 stycznia 2023r. (k. 373). Skazany wówczas oświadczył dodatkowo, że pokrzywdzony na dwa tygodnie przed wydarzeniem stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania karnego złożył w wyżej wspomnianym komisariacie zawiadomienie o stalkingu, jakoby miał być atakowany falami elektromagnetycznymi i słyszał głosy w głowie. Na podstawie art. 452§2 k.p.k., wniosek skazanego został oddalony z uwagi na to, że dotyczył on dowodu, który mógł być powołany przez oskarżonego lub jego obrońcę w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. I w istocie wskazać należy, że analiza akt postępowania prowadzi do wniosku, że z początku skazany nie podnosił żadnych wątpliwości dotyczących stanu zdrowia psychicznego pokrzywdzonego. Dopiero na terminie rozprawy w dniu 14 grudnia 2021r. (k. 85) wniósł on o zbadanie M. H., albowiem „kłamał on na komisariacie” i w ocenie skazanego czynił to z uwagi na to, że jest niezrównoważony psychicznie. Mimo podniesienia takich twierdzeń skazany ani jego obrońca nie wnieśli stosownych wniosków dowodowych w tym zakresie ani w trakcie tego terminu rozprawy ani na dalszych jej terminach, aż do zakończenia postępowania w pierwszej instancji w dniu 1 sierpnia 2022r.

W tym kontekście dostrzec należy i to, że ustalając stan faktyczny Sąd I instancji oparł się również na wyjaśnieniach oskarżonego, który nie zaprzeczał temu, aby uderzył pokrzywdzonego, jak też przyznał, że korzystał z jego telefonu komórkowego.

Argumentacja obrony zawarta w kasacji nie przekonuje, by postępowanie Sądu Odwoławczego było w tym zakresie błędne. Odnosząc się zaś do pozostałych wskazanych w treści kasacji rzekomych wniosków dowodowych należy zauważyć, że wbrew twierdzeniu skarżącego nie zostały one zgłoszone ani w apelacji ani w toku postępowania międzyinstancyjnego ani też na rozprawie apelacyjnej. Tym samym zarzut stawiany Sądowi II instancji w powyższym zakresie jest całkowicie bezpodstawny.

Podsumowując, skarżący nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, tym bardziej o rażącym charakterze, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

[SOP]

[ms]

